

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24560/2024
19.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Станисављевић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Горан Илић, адвокат из ..., ради заштите од узнемиравања права својине и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2708/2023 од 02.08.2023. године, у седници одржаној 19.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2708/2023 од 02.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2708/2023 од 02.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ, захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2708/2023 од 02.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П 527/21 од 30.11.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев, утврђено према туженом да је узнемиравао тужиоце у праву својине водозахватног резервоара за воду на кат.парц. .. КО ..., са цевоводом и постојећем начину водоснабдевања тужилаца са два извора на наведеној парцели, на тај начин што је на истој парцели изградио резервоар- шахту у којој је усмерио воду из два извора које користе тужиоци, а потом воду одвео у своју парцелу за коју чињеницу су тужиоци сазнали почетком 2019. године и наложено туженом да престане са узнемиравањем тужилаца у својини водозахватног резервоара са цевоводом и постојећем начину водоснабдевања, изврши уклањање саграђене сабирне шахте за воду, са доводним цевима од два извора до шахте и одводним цревом од шахте према парцели туженог, а простор на парцели доведе у првобитно стање и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати

160.050,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, применом чл. 3. и 42. Закона о основама својинскоправних односа, утврђено је да је тужени узмемиравао тужиоце у праву својине водозахватног резервоара за воду на кат.парц. .. КО ..., са цевоводом и постојећем начину водоснабдевања тужилаца са два извора на наведеној парцели, на тај начин што је на истој парцели изградио резервоар- шахту у којој је усмерио воду из два извора које користе тужиоци и наложено туженом да престане са узмениравањем тужилаца у својини водозахватног резервоара, изврши уклањање саграђене сабирне шахте за воду, са доводним цевима од два извора до шахте и одводним цревом од шахте према парцели туженог, а простор на парцели доведе у првобитно стање.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.05.2019. године. Вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиоцима не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**